

MYTHISCHE FIETS- TOCHTEN *in de* WERELD

*Verken de meest indrukwekkende fietsroutes
op onze planeet*

INHOUD

INLEIDING	4	EUROPA	164
AFRIKA	6	 Een Beierse biertocht (Duitsland)	166
 De Tour d'Afrique	8	 Langs de Donau (Oostenrijk)	172
 Door het Rifgebergte (Marokko)	14	 De Monte Amiata (Italië)	178
NOORD- EN ZUID-AMERIKA	20	 De Bryan Chapman Memorial (Wales)	184
 Cuba's zuidelijke achtbaan	22	 Door de Spaanse Picos	190
 Naar de punt van Patagonië (Argentinië)	28	 De Mont Ventoux beklimmen (Frankrijk)	196
 De Natchez Trace Parkway (VS)	36	 De Birkebeinerrittet (Noorwegen)	202
 Rond San Juan Island (VS)	42	 West-Corks Wilde Kust (Ierland)	208
 Bikepacking met de familie in Ecuador	48	 Een Corsicaanse uitdaging (Frankrijk)	214
 De Colorado Beer Bike Tour (VS)	56	 Rond het Bodenmeer (Zwitserland/Duitsland/Oostenrijk)	220
 De Pacifische Kust van Noord-Amerika (VS)	62	 Oversteek van de Sierra Nevada (Spanje)	226
 Mountainbiken in Moab (VS)	68	 De South Downs Way (Engeland)	232
 De Whitehorse Trails (Canada)	74	 Artistieke tocht door Kopenhagen (Denemarken)	238
 De Minuteman Bikeway (VS)	82	 Rond het Île de Ré (Frankrijk)	244
 Fietsen door Buenos Aires (Argentinië)	88	 De Ronde van Vlaanderen (België)	250
 De overdekte bruggen van Vermont (VS)	94	 Van zee tot zee (Engeland)	256
 Vancouver en Whistler (Canada)	100	 De Cevennen: in het spoor van <i>De Renner</i> (Frankrijk)	262
 Rondje Manhattan (VS)	106	 Naar de Buiten-Hebriden (Schotland)	268
AZIË	112	 Langs de Loire (Frankrijk)	274
 Fietstocht bij Mai Chau (Vietnam)	114	OCEANIË	280
 Bikepacking in Mongolië	120	 Stranden en fietsen in Adelaide (Australië)	282
 Fietsend langs de Seto-binnenzee (Japan)	128	 De Old Ghost Road (Nieuw-Zeeland)	288
 Hoog in de Himalaya (India)	134	 De Atherton Tablelands in Australië	294
 Bhutaanse Drakentocht	140	 De Acheron Way (Australië)	300
 Het Mae Hong Soncircuit (Thailand)	146	 De Munda Biddi Trail (Australië)	306
 Sightseeing op Sri Lanka	152	 De Alps 2 Ocean Cycle Trail (Nieuw-Zeeland)	312
 China's Wilde Westen	158	 Het Wilde Westen van Tasmanië (Australië)	318
		REGISTER	324

VANCOUVER EN WHISTLER

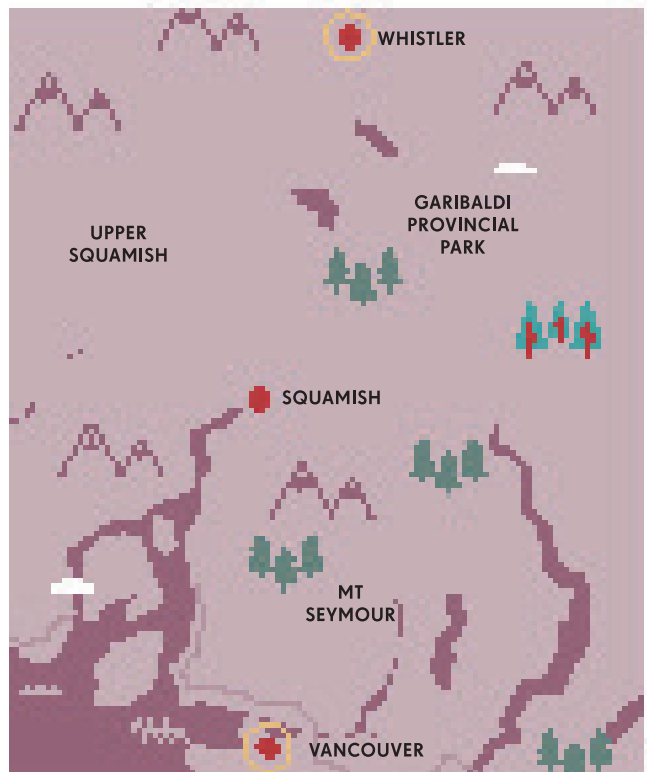
Kort, glad en zeer steil: probeer een van de spannendste mountainbikeroutes ter wereld in de bossen in het zuidwesten van Canada's British Columbia.

Blijf laag en houd je armen gebogen,' instrueert mijn coach Kevan me als ik langs een zft step-down rijd. Ik aarzel, dan, als mijn mountainbikeband over de glibberige wortel de lucht in vliegt, zegt hij me dat ik mijn armen moet uitstrekken, de fiets terugduwend. 'Je moet het terrein absorberen,' vertelt hij me. Er is geen pauze: de route blijft naar beneden kronkelen, rond bomen, over enorme wortels en rotsen, een meedogenloos steile afdaling. 'Angst', zegt Kevan, 'is een gebrek aan vertrouwen in je kwaliteiten.' Bedankt, Kevan. En dit is een van de eenvoudigste routes van het Whistler Bike Park in British Columbia.

Angst is één reden voor mijn komst: ik wil tot het niveau van mountainbiken in dit zuidwestelijke deel van Canada acclimatiseren in de relatief gecontroleerde omgeving van het Whistler Bike Park, 113 km ten noorden van Vancouver. Elke zomer worden de liften en gondels van het skiresort overgenomen door mountainbikers met lichaamsbescherming en helmen, en stoere full-suspension mountainbikes. Ondanks de bescherming ligt het aantal ongelukken met bikers in de zomer tien keer hoger dan in de winter met skiërs en boarders. Whistler was een bikeparkpionier en skiresorts over de hele wereld – van Canada tot Nieuw-Zeeland en Europa – kennen inmiddels het geluid van hobbelige banden op downhillroutes. De meeste bieden speciale fietsen en uitrusting, naast cursussen, dus het zijn goede plaatsen om je offroadrepertoire uit te breiden met sprongen, drops en bijna verticale hellingen.

Later op mijn dag met Kevan fiets ik langs brede boomstammen, 1 tot 1,5 m boven de grond. De volgende uitdaging zijn 'skinnies', planken van slechts een paar centimeter breed. Technisch zijn ze niet zo moeilijk, aangenomen dat je over een goed evenwichtsgevoel

beschikt en in een rechte lijn kunt rijden. De uitdaging is meer mentaal dan fysiek. Richie Schley, een professionele Canadese mountainbikeveteraan, beaamt het: 'Het is een mind game'. 'Niemand van ons stapte op de fiets en deed gelijk van deze idiote

dingen. Leg een paar stammen op de grond en oefen je sprongen. Leer de basis. Stapje voor stapje.'

Klaar of niet, mijn tijd zit erop. Ik ga langs de Sea to Sky Hwy terug naar Vancouver voor mijn mythische fietservaring, Vancouver-style. 'Volg me,' zet mijn nieuwe gids, Johnny Smoke. We fietsen langs een afrastering naar de top van een route genaamd CBC. Hij is genoemd naar de tv-mast van de Canadian Broadcasting Corporation op de top van Mt Seymour.

Op het eerste gezicht is de North Shore van Vancouver een welvarende buitenwijk aan de noordkant van de Lions Gate Bridge, omgeven door drie beboste, meer dan 1000 m hoge bergen: Cypress, Grouse (ook bekend als Mt Fromme) en Seymour. Maar voor mountainbikers is de North Shore een legendarische bestemming, een met een nieuwe stijl van mountainbiken: freeriding – veel de lucht in, ruige stunts, grote risico's.

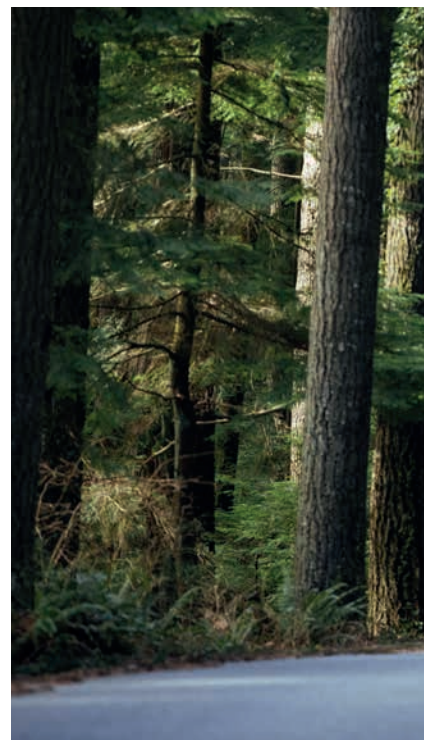
Aan het eind van de jaren 80, voor de full-suspension mountainbikes, begonnen lokale fietsers van deze bergen af te rijden. In deze steile kustbossen van sparren en cipressen bouwden ze hun weg over en rond natuurlijke obstakels. Moerassen werden overbrugd, enorme boomstronken overdekt met boomstamladders. Routebouwers, met als beroemdste 'Dangerous' Dan Cowan en Todd 'Digger' Fiander, bedachten zelfs nog uitdagender stunts. Videoproducenten filmde de lokale bikers op steeds hogere en smallere ladders en springend van steeds grotere hoogtes. De namen van de routes gaven een indruk van wat je kon verwachten: Flying Circus was een angstaanjagend netwerk van smalle ladders op 5 m hoog door de bomen.

Tegenwoordig zijn er zo'n 125 uitgezette routes aan de North Shore. De meeste zijn niet langer dan 1 km. Maar ze zijn steil en

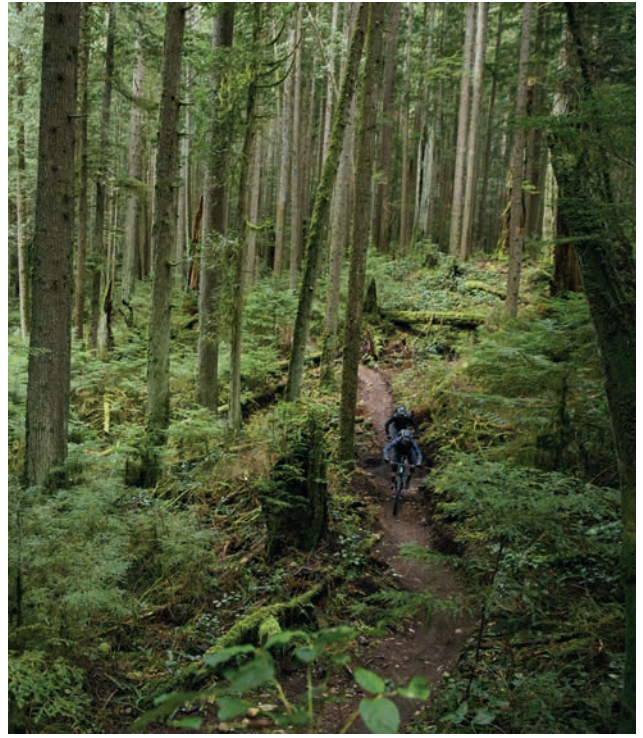
DE TEST OF METAL

Tussen Vancouver en Whistler ligt de houthakkersplaats Squamish, plaats van een cross-country mountainbikerace genaamd de Test of Metal. Het evenement werd in 2016 voor de 21ste keer georganiseerd en is daarmee de succesvolste fietsrace van Canada. De uitdaging? Deze 67 km lange route is voor meer dan de helft technisch veeleisende singletrack. De winnaar doet er zo'n 2,5 uur over, de gemiddelde medemens 6 uur.

Van boven met de klok mee: wat naar beneden gaat moet weer omhoog – naar de top van het North Shoregebergte; en weer naar beneden; houtwerk in Whistler. Vorige bladzijde: Whistler's ridge

uitdagend. Het is donker in de oude bossen en de prehistorisch ogende wortels en rotsen zijn glibberig. Een verkeerde inschatting en je dondert op een sleutelbeensplijtende boomstronk. Deze routes zijn de reden dat het rijden aan de North Shore een niveautje hoger ligt dan in de rest van de wereld en deze hoek van Canada zo veel fantastische (of roekeloze) mountainbikers heeft voortgebracht. Dankzij die pioniersrijders een kwarteeuw geleden groeide de volgende generatie op met een ruimer idee van wat mogelijk (of verstandig) was. Vaardigheden – en een what-the-hell-houding – werden doorgegeven. Kom rond 17 uur en je ziet konvooien van wagens met mountainbikes die vaak meer dan de auto kosten op weg naar Mt Seymour en Mt Fromme. Fietsen worden gecontroleerd, bescherming aangebracht en dan is het speelkwartier voor de lokale advocaten, tandartsen, winkeliers en loodgieters. Jong en oud, man of vrouw, de North Shore discrimineert niet.

Dat geldt ook voor de CBC-route, waar Johnny Smoke me naartoe heeft gebracht. Deze 1,25 km lange, dubbelzwarte ruit combineert een paar klassieke North Shore routes, Pingu en Pangor. Het begint gemoedelijk. De meeste elementen zijn basisniveau, goddank, en er is de afgelopen jaren veel aan het terrein gewerkt. Steile stukken zijn bedekt met stenen. Je zigzagt door een prachtig Pacifisch regenwoud. Ik sta op scherp, de North Shore vereist opperste concentratie. Dan, met mijn armen gebogen van het remmen, schiet ik vanuit het bos de straat van een buitenwijk in. Het zal nog een paar afdalingen duren voor ik Richie Schleys beste advies voor de Shore kan volgen: 'Nooit aarzelen.' **RB**

PRAKTISCHE INFO

Whistler: Begin // Whistlers langste crosscountryroute is Comfortably Numb. **Einde** // Whistler Village

Vancouver: Begin/einde // Mt Seymour, Mt Fromme en Cypress Mountain

Afstand // 19 km

Vervoer // De internationale luchthaven van Vancouver ontvangt vluchten uit de hele wereld.

Accommodatie // Er zijn fietsvriendelijke B&B's aan de North Shore.

Tot de accommodatie in Whistler behoren hotels, lodges en vakantiewoningen. Het is ook mogelijk om in Vancouver een RV te huren en een plek op een kampeerterrein te reserveren (of 's zomers gratis te overnachten op Parking Lots 4 en 5).

Terrein // Routes worden ingedeeld als skiafdalingen, van groen (gemakkelijk) tot zwart en dubbelzwart (moeilijk).

Een middelzware route hier is uitdagender dan een moeilijke (zwarte) elders.

Meer info // North Shore Mountain Bike Association (www.nsmba.ca); Whistler Bike Park (www.whistlerblackcomb.com); Test of Metal (www.testofmetal.com)

*Hiernaast: een grote glimlach in het
Mt Bullermountainbikepark
in Australië*

MEER VAN DIT MOUNTAINBIKEPARKEN

MAMMOTH BIKE PARK, CALIFORNIË

Whistler krijgt steeds meer concurrentie van andere bikeparken. In de Sierra Nevada, even voorbij Yosemite National Park als je vanuit San Francisco komt, biedt Mammoth Mountain 129 km speciaal aangelegde singletrack, bereikbaar met de gondel van het resort. Het aanbod varieert van lange crosscountryroutes tot steile en ruige downhill tracks met schuine bochten en North Shore-achtige houten elementen. De Pioneer Practice Loop rond het Adventure Center is een eenvoudige route voor beginners en jonge rijders, met instructies. Dan opent zich een enorm middelzwaar terrein. De moeilijkste routes zijn gebruikt voor de nationale kampioenschappen. Onthoud dat je je op een hoogte van 3000 m bevindt (met 1000 m verticale afdaling). Doe het de eerste dagen kalm aan!

Begin/einde // Adventure Center, Main Lodge (waar de gondel vertrekt)

Afstand // De langste routes zijn Off the Top, Beach Cruiser en Downtown met 21 km; de kortste route is Richter met 0,5 km.

SAMOËNS, FRANKRIJK

De Franse Alpen kennen de hoogste concentratie fietsroutes die bereikbaar zijn met skiliften. Het gigantische Portes du Soleil-dal biedt een netwerk van dertien resorts die alle zijn opengesteld voor zomerbikers. Les Gets en Morzine behoren tot de populairste keuzes bij buitenlandse bezoekers. Maar je hoeft niet ver te gaan om de drukte achter je te laten (hoewel bikeparks in Oostenrijk en Italië ook verleidelijk zijn), alleen naar de naburige Vallée du Haut Giffre. Er wachten meer dan dertig routes, variërend van eenvoudige groene rond de bergdorpen en middelzware blauwe door alpenweiden tot steilere rode en zwarte freeride tracks met sprongen en schuine bochten. De routes kennen een natuurlijker karakter dan die van de Portes du Soleil-fietsparken. Je steekt beken over en daalt af door bossen. In 2015 werd in Samoëns een deel van de Enduro World Series gehouden.

Begin // Tête de Saix (voor veel downhillroutes), eenvoudiger blauwe en rode routes beginnen lager

Einde // Samoëns

Afstand // De langste route is 13 km, de kortste 1 km.

MT BULLER, AUSTRALIË

Hoppende wallaby's, de geur van eucalyptus en kwetterende vogels: dit is mountainbiken in Australië. Mt Buller in centraal Victoria, naar verluidt het beste bikepark van het land, maar nog steeds in de schaduw van resorts op het noordelijk halfrond, kent genoeg speciaal aangelegde routes voor een lang weekend stoffige actie. Bij de uitvalsbasis beginnen vier downhilltracks, de langste is 2,5 km. Er is een ruimer aanbod aan crosscountryroutes, waaronder de 40 km lange Australian Alpine Epic Trail door het Victorian High Country. Deze vraagt meer uithoudingsvermogen dan technische vaardigheden, met 2187 m afdaling (en 1245 m klimmen). Stonefly, met 9,5 km, eist een beetje meer techniek. De nabijgelegen plaats Warburton begint zijn eigen mountainbikeroutes te ontwikkelen, in een boslandschap met gigantische bomen dat meer gemeen heeft met de Canadese North Shore.

Begin/einde // Mt Buller Village

Afstand // 40 km voor de middelzware Australian Alpine Epic

- MYTHISCHE FIETSTOCHTEN IN DE WERELD -

FIETSTOCHT BIJ MAI CHAU

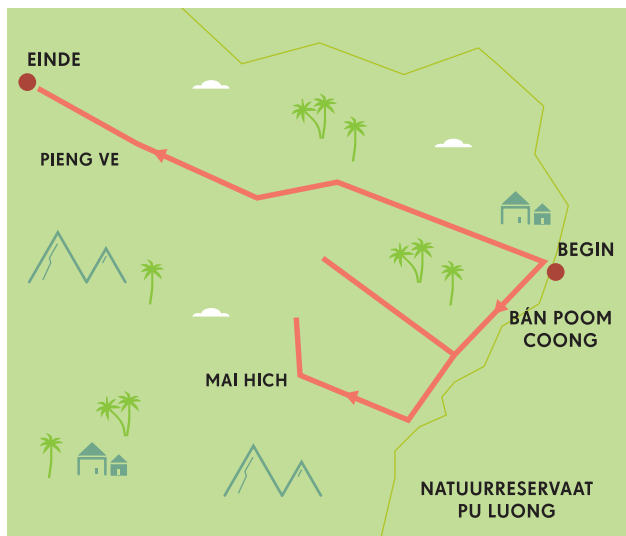
*Fiets langs beeldschone rijstvelden en tijdloze dorpstaferelen
en ontdek een stukje onweerstaanbaar Vietnam in klassiek Aziatische stijl.*

In een smal steegje buiten Mai Chau stop ik om het verkeer door te laten. Een waterbuffel stapt op me af en neemt de hele weg in beslag. Haar kalf volgt gemoedelijk, met daarachter een grijze oude boer. Deze landelijke passages komen het dichtst bij een vrachtwagen, aanhanger en bestuurder zoals ik hier zal zien.

Ik fiets door de valleien die in een delta lopen vanuit de stad Mai Chau in noordelijk Vietnam. Piramides en koepels van kalksteen rijzen op uit de dalen en vormen een landelijke versie van Halong Bay. Alles tussen de bergen is echter zo vlak als een biljartlaken, rijstterrassen die dichtbeboste pieken omlijnen vormen een typisch Aziatisch landschap. Het is zo schitterend en toch mild voor mijn benen, alsof een fietser het ontworpen heeft.

Twee dagen zal ik door deze valleien fietsen, zonder echte bestemming – van A naar B is hier het doel niet; ik rijd simpelweg om mezelf in de landelijke omgeving onder te dompelen. Wegen leiden naar straatjes die overgaan in ongemarkeerde paden langs verhoogde rijstterrassen. Niets is hier onbereikbaar op de fiets.

Het is oogstseizoen, een tijd waarin de valleien, elk gevuld met rijstvelden, een levend landschap worden. Tijdens zonsopkomst stijgen rookwolken van de velden als werkers het afval van de oogst verbranden. Rijstoogsters plonzen door de zompige velden, zeis in de hand, broek opgerold tot de dijen.

Elke ochtend vertrek ik vroeg, in de relatieve frisheid van deze klamme dagen. Over de scheidswallen tussen de rijstvelden lopen uitgesleten voetpaden die nu dienstdoen als singletrack voor mijn mountainbike. Nachtelijke regen heeft de paden glad en zompig gemaakt, maar ik heb geen haast. Koeien lopen op de paden, kippen springen eroverheen, en een man drijft een groep eenden naar huis. De rijstvelden zijn gevuld met buffels en boeren doen gebogen hun werk, eilanden van kegelvormige hoeden in een gele zee van rijst. Hoofden draaien als we passeren. We wisselen een glimlach uit, en soms een schaterlach als mijn achterwiel door de modder glijdt.

Ik ploeter vandaag een paar uur op mijn fiets door de velden. Linten van dorpen liggen tegen de bergvoet genesteld als lawinepuin. Langs de weg liggen maïs, taro, bananen, cassave en papaya, als schappen in een groentewinkel, elk deel van de grond overdekkend dat niet vol ligt met rijst. Het trappen gaat eenvoudig – vlak, vrijwel zonder verkeer – genieten van de vrijheid om eenvoudigweg op te gaan in het landschap, zo sterk afgetekend in natuur en cultuur – de bergen dichtbebost, de dalen op de gewassen na leeg, met hier en daar bamboe dat opsteekt als

*'Kinderen fietsen met me mee, mij aanzet-
tend tot een vriendelijke sprint: hun fietsen
hebben één versnelling, de mijne 27'*

gigantische stronken broccoli. Mai Chau mag dan een populaire toeristenbestemming zijn, dat gevoel verdwijnt hoe verder ik fiets. Wegen leiden naar dorpen, bewoond door families van de White Thaiminderheid, hun huizen gebouwd op stelten. Boeren duwen overladen fietsen met rijststengels voort, altijd lachend, hoewel ik al moe word als ik ernaar kijk.

Dan doe ik het ondenkbare: ik volg een weg omhoog langs de hellingen aan de rand van de vallei, hopend op een uitzicht over de velden. De weg wordt steiler en mijn benen voelen alsof ze de vallei verlaten. Dorpjes kruipen verder tegen de helling op en rijstvelden liggen op de heuvels, nu omgeven door bos. Kinderen stromen door de schoolpoorten, klaar met hun studiedag. Ze vullen de weg en ik speel met hen, gekscherend mopperend als ik voorbijga. Ze verspreiden zich als vogels, gillend en lachend, om snel weer te hergroeperen, wachtend op meer. Als ik uiteindelijk verder ga, fietsen kinderen met me mee, mij aanzettend tot een vriendelijke sprint. Hun fietsen hebben één versnelling, de mijne 27, en ze blijven al snel achter. Verder op de heuvel draai ik en daal achter een motor af naar de vallei. Gevlochten manden

HEEL VEEL RIJST

Als je in de valleien rond Mai Chau langs zo veel rijstterrassen fietst, is het niet verwonderlijk dat Vietnam de vijfde rijstproducent van de wereld is. Het land produceert ongeveer 30 miljoen ton rijstkorrels per jaar, waarmee het alleen China, India, Indonesië, en Bangladesh voor moet laten gaan.

Meer dan 80 procent van Vietnams bruikbare landbouwgrond is beplant met rijst.

Van links naar rechts: Mai Chau van bovenaf; straatafbeelding bij Mai Chau; heerlijk vers fruit; leve Vietnam. Vorige bladzijde: zonsondergang bij de rijstvelden van Mai Chau

hangen aan de zijkant, grote varkens erin gepropt. Ik volg de motor helemaal naar beneden, terwijl de varkens me vanuit hun mobiele gevangenis aankijken.

De volgende morgen klinkt het gekraai al lang voor het ochtendgloren, wat een vroege start vereenvoudigt. Ik verlaat mijn vakantiehuis als er nog ochtendmist in het dal hangt, als een sjaal rond de bergen.

Vandaag ga ik verder van Mai Chau, nog steeds fietsend door het web van dalen, me dieper in het landschap onderdompelend. Betonnen wegen en modderpaden draaien doelloos tussen de rijstvelden en brengen me naar onbekende plaatsen die ik nooit gevonden zou hebben als ik niet per fiets was. De bergen komen dichterbij, de dalen versmallen, en ik rol rustig van dorp naar dorp, elk vol met leven – honden, puppy's, hanen, eenden en kinderen cirkelen rond als elektronen. Gemoedelijk zit een oude vrouw naast het pad, kauwend op betelnoten terwijl haar buffels om haar heen grazen. Ze lijkt mijn fiets niet te merken, zelfs niet als ik haar voorbijga.

In veel opzichten is deze dag een uitvergroting van mijn vorige – een paar uur uitgerekt tot een hele dag – maar het voelt alsof ik voor altijd zo door kan fietsen. De doorgaande cyclus van seizoenen, de rijst, de dorpjes en de mens, aanschouwd vanaf mijn eigen fiets. **AB**

PRAKTISCHE INFO

Begin/einde // Mai Chau

Afstand // Van 5 tot 50 km, er zijn geen vaste routes.

Vervoer // Mai Chau ligt drie tot vier uur met de auto ten westen van Hanoi.

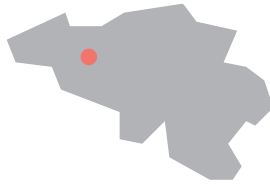
Fietsverhuur // Informeer naar homestays (verblijf bij bewoners) in en rond Mai Chau.

Tochten // Mai Chau Lodge (www.maichaulodge.com; VND 168,000-294,000 per twee uur) en Mai Chau Ecolodge (www.maichau.ecolodge.asia; \$US 8-14 per halve dag) bieden fietstochten voor gasten.

Accommodatie // Een verblijf bij de bewoners van het White Thaidorp Pom Coong is een uitstekend alternatief voor het nabijgelegen Mai Chau.

Drankjes // Het stijlvolle dakterras van het Mai Chau Sunset Hotel (www.maichausunset.com) is perfect om een fietsdag te besluiten.

Wanneer // September en oktober zijn waarschijnlijk de mooiste maanden om hier te fietsen, met de rijstooft voor de boeg.

DE RONDE VAN VLAANDEREN

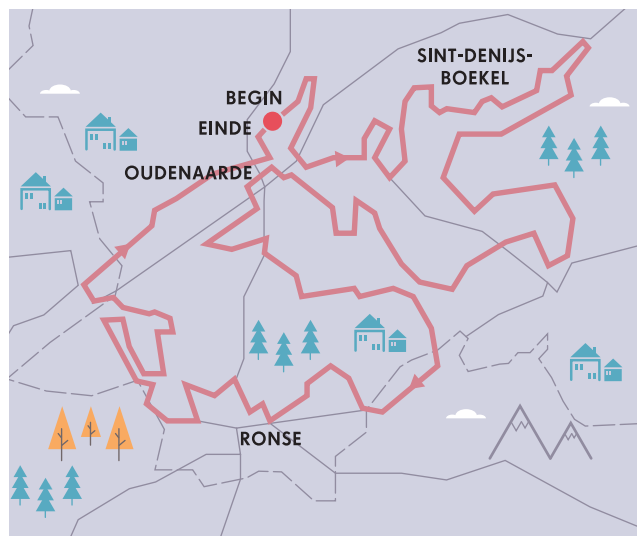
Onverschrokken amateurwielrenners grijpen hun kans om de legendarische kasseienbeklimmingen te bedwingen, 24 uur voor de professionele versie van deze beroemde voorjaarsklassieker.

Is de Ronde van Vlaanderen het grootste eendaagse wielerevenement ter wereld? Vlamingen zijn hiervan overtuigd en noemen deze rit meestal gewoon De Ronde. Na je vierde of vijfde Belgische biertje in de middeleeuwse omgeving van het marktplein van Oudenaarde of langs een kanaal in Gent, nog steeds in wielerkleding na een onvergetelijke dag, is die discussie net zo zinloos als het weerstaan van nog een biertje. In dit fietsgekke land tellen zowel lokale wielrenners als hun supporters de dagen tot hun voorjaarsklassieker. De Europese zomer mag dan van de Tour de France zijn, dit seizoen van eendaagse ritten brengt het professionele peloton in vroege vorm voor pittige beklimmingen, hobbelige kasseien en hevig bevochten sprints.

Amateurs kunnen bovendien voor hun plezier meedoen. Wedstrijden, inclusief de E3-prijs Harelbeke (een eendaagse rit vernoemd naar een snelweg) en Luik-Bastenaken-Luik, bieden tourtochten voor iedereen. Ze worden meestal de dag voor de professionele rit georganiseerd en trekken duizenden deelnemers. Geen doorstaat echter de vergelijking met de Ronde van Vlaanderen. Deze wedstrijd met steile kasseienbeklimmingen, over een snel parcours door glooiend landbouwgebied en versierde steden, is een symbool van regionale trots. Dit is waar België zijn Vlaamse historie en cultuur toont. Internationale en lokale winnaars worden als helden vereerd en geprezen om hun moed. De tourtocht heeft net als de professionele wedstrijd een mythische status bereikt. Zestienduizend wielrenners vertrekken voor hun eigen rit door de regio. De meesten beginnen in Oudenaarde, ongeveer 32 km ten zuiden van Gent, maar een aanzienlijk deel begint in Brugge als ze kiezen voor de extra kilometers voor een vergelijkbare afstand met de profs. Wat volgt is een mengeling van beproeving, feestelijke

viering van het Europese fietsgevoel en een Vlaams feest als geen ander. Iedere deelnemer vertrekt als een ere-Vlaming, zichzelf getest hebbend als generaties lokale bewoners voor hem.

Eendaagse fietsevenementen, met name die over langere afstanden, beginnen over het algemeen vroeg en veel fietsers zijn al voor zonsopkomst onderweg, om alvast een stuk te hebben weggewerkt of om niet in opstoppingen op de beklimmingen terecht te komen. Deze beklimmingen zijn het die de Ronde zo beroemd maken. De Ronde was mijn eerste ervaring met fietsen in België en ik koos voor de gemiddelde afstand van ongeveer 127 km. Ik wilde mijn geluk beproeven op de hellingen, meestal

korte smalle beklimmingen van minder dan 2 km, maar enkele met een afschrikwekkende steilheid en vele met hobbelige kasseien die overwonnen moesten worden. De kasseien van Parijs-Roubaix zijn dan misschien beroemder, en zij die beide gereden hebben zeggen dat de grootte en ruwheid van de Noord-Franse stenen meer problemen geven, maar de ervaring van een poging om de Koppenberg met tientallen andere fietsers te beklimmen is niettemin een grote fietsuitdaging.

Ik ontdekte al snel dat je geluk moest hebben voor deze 700 m kasseien, met een maximale helling van 22 procent. Niet omdat ik niet omhoog kon rijden, maar omdat er geen plaats meer is wanneer een rijder voor je zijn voeten neerzet. Gelukkig gebeurde me dat maar op één heuvel en deed ik alle andere zonder te lopen. Je kunt beter niet stressen. Ik bood het spektakel waarvoor de fans waren gekomen en leerde weer een les over massale tourtochten: het gaat om het deelnemen. Wanneer je per se de top van een smalle klim wil halen, moet je op een rustiger dag terugkomen. De beste kans op succes heb je aan de linkerkant.

Al deze korte, scherpe heuvels maken een fietser hongerig en de organisatoren van de Ronde van Vlaanderen hebben daar ook aan gedacht. Ravitailleringposten op eendaagse tochten kunnen enorm variabel zijn, waarbij enkele zeer wrede organisatoren geen

'Weinig professionals doen zich na de finishlijn tegoed aan de twee pijlers van het Belgische dieet: frites en bier'

Van boven met de klok mee: fietsliefhebbers in Vlaanderen; de oude stad Gent; een voetje op de grond bij de Koppenberg; Belgisch bier om te herstellen. Vorige bladzijde: langs de Vlaamse leeuw

BEROEMDE RIJDERS

Het gevoel van historie van de Ronde van Vlaanderen wordt verrijkt door de gedachte in het wielspoor te rijden van lokale helden als Eddy Merckx, Eric Leman en Roger De Vlaeminck. Onderweg zijn vlaggen en muurschilderingen van hen te zien. Recentere beroemde rijders, onder wie Tom Boonen en Greg Van Avermaet, proberen hun palmares (lijst van overwinningen) de dag na de amateurtocht uit te breiden.

suiker- en zouthoudende proviand meer hebben voor langzame rijders. Maar niet hier. De pitstops in deze tourtocht zijn plaatsen waar grote troepen Vlamingen wachten op deelnemers die zijn achtergebleven bij de beklimmingen. Degenen in het laatste gedeelte namen deel aan spontane braspertijen, waar luide muziek en zeer zoete wafels een unieke sfeer creëerden. Ik was verbaasd hoe veel wafels ik tijdens een rit kon eten. Ik weet niet of het me bij de laatste beklimmingen heeft geholpen, maar ze smaakten bijzonder lekker.

Terwijl ik de heuvels een voor een bedwong, leidde de route terug naar Oudenaarde en de finishlijn. Een enorme menigte had zich verzameld bij de laatste heuvels, vooral de Paterberg en Oude Kwaremont, een favoriete plek voor vips om de volgende dag naar de professionals te kijken. Veel fans bezetten een plek de dag van tevoren. Rijden langs rijen campers droeg bij aan de sfeer van een groot fietsevenement. Dat gezegd hebbende, zullen weinig professionals zich na de finishlijn tegoed doen aan de twee pijlers van het Belgische dieet: frites en bier. Dat privilege is gereserveerd voor degenen van de tourtocht die dat ervoor, een must voor iedere fietser die de grote tochten van de wereld wil rijden. **TH**

PRAKTISCHE INFO

Begin/einde // Het Centrum Ronde van Vlaanderen (www.crvv.be) in Oudenaarde. Dit is het museum van de tocht en de website biedt details over routes die het hele jaar kunnen worden gereden.

Afstand // Ongeveer 127 km voor mijn middellange route.

Accommodatie // Gent kent volop accommodatie en ligt dicht bij Oudenaarde, vanwaar de korte en middellange routes vertrekken. Het vormt een prachtige uitvalsbasis en is gemakkelijk bereikbaar per auto vanaf het startpunt.

Uitrusting // De meesten rijden op wegfietsen.

Normale banden zouden in theorie geschikt moeten zijn voor de kasseien. Met handschoenen voorkom je blaren door de hobbels. Arm- en kniewarmers zijn comfortabel op koude ochtenden in de lente.

Hiernaast: of ze nu stoffig of modderig zijn, de kasseien van Parijs-Roubaix zijn een echte test op vaardigheden en uithoudingsvermogen

MEER VAN DIT DE KLASSIEKERS

PARIJS-ROUBAIX, FRANKRIJK

'De Hel van het Noorden'. Dat is Parijs-Roubaix. Deze bijnaam draagt de wedstrijd sinds de organisatoren na de Tweede Wereldoorlog het getekende landschap van Noord-Frankrijk bezochten en geschokt waren door wat ze zagen. De aanblik is nu aangenamer, maar de wedstrijd heeft zijn naam behouden vanwege de uitdaging die hij biedt: lange stukken met kasseien die je helemaal door elkaar rammelen. Dit gecombineerd met onprettige weersomstandigheden – modder als het nat is, stof bij droogte – betekent uitglijden, lekke banden en hoesten. Wanneer het ergste voorbij is, biedt het vooruitzicht op de beroemde velodroom van Roubaix troost.

Begin // Parijs

Einde // Roubaix

Afstand // Er zijn drie mogelijkheden: ongeveer 70 km, ongeveer 140 km en ongeveer 163 km. Alle gaan over de befaamde kasseien.

LUIK-BASTENAKEN-LUIK, BELGIË

Deze andere beroemde Belgische klassieker kent weinig kasseien, maar wel heuvels. Heel veel heuvels. Vanuit Luik kronkelt de tocht door de Ardennen, met beklimmingen die variëren van lange grindpaden, zoals de Col du Rosier, tot steile hellingen als La Redoute: rijders moeten hier zeker uit het zadel. De massale tourtocht La Doyenne (De Oudste) biedt drie routes, maar alleen de langste voert langs Bastenaken. De andere bieden overigens nog steeds duizenden meters klimwerk. De heuvels blijven komen tot de buitenwijken van Luik. Net als bij de Ronde van Vlaanderen volgen de duizenden rijders de sporen van legenden als de Fransman Bernard Hinault, die de race in 1980 won onder erbarmelijke omstandigheden. Nog altijd meent Hinault dat hij hier het gevoel in zijn handen is kwijtgeraakt. Aan het einde wacht een heerlijk biertje op de markt van Luik.

Begin/einde // Luik

Afstand // 273 km

TOUR OF THE BATTENKILL, VS

De Tour of the Battenkill presenteert zichzelf als 'Amerika's koningin van de Klassiekers' en is de grootste pro-am race van het land. Hij probeert iets van de Europese kasseiensfeer naar de staat New York te brengen. Uit heel Amerika komen rijders om aan de Battenkill deel te nemen. De test vindt plaats in juni en begint ongeveer 55 km ten noorden van de staatshoofdstad Albany. Zowel de supersnelle pro-am race als het Gran Fondo-evenement volgen een 110 km lang parcours, met ongeveer 24 km over zeven delen met hobbelige grindpaden. De *grimpeurs* (klimspecialisten) wacht een hoogteverschil van 1219 m.

Begin/einde // Greenwich, New York

Afstand // Ongeveer 109 km

WWW.LANNOO.COM

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Vertaling Ernst Schreuder, bewerking Wino Wijnen

Oorspronkelijke titel Epic bike rides of the world

Oorspronkelijke uitgever Lonely Planet Global Ltd

Vormgeving Ben Brannan

Opmaak Keppie & Keppie

© Uitgeverij Lannoo nv, Tiel, 2018

© Lonely Planet 2016

D/2018/45/95 - NUR 510/501

ISBN 978 94 014 4931 1

De auteurs en de redactie van Lonely Planet hebben de grootste zorg besteed aan de samenstelling en de controle van deze gids. Maar omdat de gegevens voortdurend gewijzigd worden, moet de praktische informatie worden beschouwd als een aanwijzing. Het is dan ook best mogelijk dat bepaalde info bij het verschijnen van deze gids niet helemaal correct of volledig is. Wij kunnen daar niet verantwoordelijk voor worden gesteld.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Auteurs Andrea Sachs (**AS**) schrijft voor de *Washington Post*. Andrew Bain (**AB**) heeft door Australië en de Himalaya gefietst. Met zijn kinderen trok hij door de Alpen. Hij schreef Lonely Planets *Jaar van het avontuur*. Ben Handicott (**BH**) is *bon viveur* en publiceerde (foto)reisboeken. Brendan Sainsbury (**BS**) is een voormalige fietsgids op Cuba. Hij heeft meer dan tien jaar research gedaan voor Lonely Planets *Cuba*. Cass Gilbert (**CG**) is al achttien jaar geobsedeerd door fietstochten. Hij doorkruiste Azië en het Midden-Oosten, bikepackte door Zuidwest-Amerika en over onverharde wegen van Alaska tot Patagonië. Volg zijn reizen op whileoutriding.com. Clover Stroud (**CS**) is freelance journalist en schrijver. David Else (**DE**) is als schrijver gespecialiseerd in reizen, trektochten, fietsen en wandelen. Emma Bryant (**EB**) is schrijfster en sports marketing professional, en woont in Cambridge, Nieuw-Zeeland. Ze strijdt op (onverharde) wegen, maar rijdt even graag naar de coffeeshop als sprintend naar de finishlijn. Ethan Gelber (**EG**) heeft meer kilometers op de fiets dan in de auto doorgebracht. Twitter: [@thetravelword](https://twitter.com/thetravelword). Jasper Winn (**JW**) schrijft en fotografeert. Hij geeft lezingen over lange reizen op de fiets, te voet, te paard en met de kajak. Hij is de auteur van *Paddle*, een verslag van een 1000 mijl lange zeekajaktocht rond Ierland (www.theslowadventure.com). John Pickrell (**JP**) is redacteur van het tijdschrift *Australian Geographic*, waarin een eerste versie van zijn verhaal werd gepubliceerd. Kerry Christiani (**KC**) schrijft voor Lonely Planet. Lee Slater (**LS**) schrijft voor Lonely Planet. Lewis Blackwell (**LB**) is auteur van veel boeken over het milieu en creatieve zaken, recentelijk *Rainforest*. Hij is voorzitter van de Natural History Museums Wildlife Photographer of the Year. Luke Pegrum (**LP**) is schrijver en woont in Western Australië. Matt Swaine (**MS**) pendelt op zijn Brompton door de straten van Bristol en neemt deel aan Audaxtochten op zijn Trek. Hij hoopt dat zijn bijdrage aan dit boek een titanium frame oplevert waarover hij al maanden praat. Max Leonard (**ML**) is de auteur van *Lanterne Rouge: the Last Man in the Tour de France*, gepubliceerd door Yellow Jersey Press. Hij bedankt het tijdschrift *Soigneur* magazine, dat oorspronkelijk een stuk over *De Renner* publiceerde. Mike Higgins (**MH**) is journalist en redacteur. Hij woont in Crystal Palace, Zuid-Londen. Nate Cavalieri (**NC**) is een in San Francisco wonende schrijver en fietser. Patrick Kinsella (**PK**) is redacteur, schrijver en medewerker van Adventure Types. Hij woont in Devon, Engeland. Paul Bloomfield (**PB**) is een Britse schrijver en fotograaf. Hij levert bijdragen aan kranten en tijdschriften, waaronder de *Telegraph*, de *Times* en *Wanderlust*. Rob Penn (**RP**) is journalist, tv-presentator en auteur van de bestseller *It's All About the Bike: the Pursuit of Happiness on Two Wheels*. Hij is ook medewerker van Bikecation (www.bikecation.co.uk). Robin Barton (**RB**) heeft op de wegfiets en mountainbike over vier continenten gereden. Sam Haddad (**SH**) woont met haar echtgenoot en twee zoons in Brighton, en heeft haar hele leven gefietst. Ze twittert op [@shhhaddad](https://twitter.com/shhhaddad) en bedankt Brittany Ferries voor het Île de Ré. Sarah Bennett (**SB**) schrijft voor Lonely Planet. Sarah P. Gilbert (**SG**) is schrijfster en woont in Sydney. Ze brengt veel tijd door in Argentinië en werkt aan haar eerste non-fictieboek over Buenos Aires. Tom Hall (**TH**) is hoofdredacteur van Lonely Planet. Hij droomt van klassieke beklimmingen in de Alpen, maar beperkt zich meestal tot Swain's Lane in Noord-Londen. Wade Wallace (**WW**) is de man achter www.cyclingtips.com.au, waar een versie van zijn verhaal werd gepubliceerd.

Omslag en illustraties Ross Murray (www.rossmurray.com). **Kaarten** Mariana Sameiro (marianasameiro.com).

Het papier in dit boek is gecertificeerd volgens de regels van de Forest Stewardship Council®. FSC® staat voor natuurvriendelijk, sociaal verantwoord en economisch rendabel beheer van het bosareal op de wereld.